

3) Czy art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 1974/2006 należy interpretować w ten sposób, że kryteria wymienione w pytaniu pierwszym, na podstawie których uważa się kogoś za podejmującego działalność w gospodarstwie rolnym jako kierującego gospodarstwem, mogą być szczegółowo określone lub bliżej zdefiniowane w prawie krajowym, czy też przepis ten uprawnia jedynie do definicji daty podjęcia działalności?

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz.U. L 277, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz.U. L 368, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 1 grudnia 2011 r. — TVI Televisão Independente SA przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-618/11)

(2012/C 49/26)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TVI Televisão Independente SA

Strona pozwana: Fazenda Pública

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 16 ust. 1 CIVA [Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado, kodeksu VAT], zgodnie z jego wykładnią zastosowaną w zaskarżonym wyroku (rozumiany w ten sposób, że opłata za wyświetlanie reklamy handlowej jest nierozdzielnie związana ze świadczeniem usług reklamowych, przez co powinna być wliczona do podstawy opodatkowania świadczenia usług do celów podatku VAT) jest zgodny z przepisami art. 11 część A ust. 1 lit. a) dyrektywy 77/388/WE (¹) (obecnie art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r.), a w szczególności z pojęciem „wzajemnego świadczenia, które dostawca lub świadczący usługi otrzymuje lub powinien otrzymać [...] z tytułu takich dostaw”?
- 2) Czy art. 16 ust. 6 lit. c) CIVA, zgodnie z jego wykładnią zastosowaną w zaskarżonym wyroku (rozumiany w ten sposób, że opłata za wyświetlanie reklamy handlowej nie stanowi kwoty uiszczanej w imieniu i na rachunek usługobiorcy, chociaż księgowana jest na rachunkach przejściowych osób trzecich i przeznaczona jest dla instytucji publicznych, przez co nie jest wyłączona z podstawy opodatkowania do celów podatku VAT) jest zgodny z przepisami art. 11 część A ust. 3 lit. c) dyrektywy 77/388/WE (obecnie 79 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r.), a w szczególności z pojęciem „kwot otrzymanych przez podatnika od nabywcy lub klienta jako

zwrot wydatków, wypłaconych na nazwisko i na rachunek tego ostatniego i które są wpisane w jego księgowości na rachunkach przejściowych” ?

- (¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)
- (²) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 30 listopada 2011 r. — Patricia Dumont de Chassart przeciwko Onafts — Office national d’allocations familiales pour travailleurs salariés

(Sprawa C-619/11)

(2012/C 49/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Patricia Dumont de Chassart

Strona pozwana: Onafts — Office national d’allocations familiales pour travailleurs salariés

Pytania prejudycjalne

Czy art. 79 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie narusza zasady ogólne równego traktowania i niedyskryminacji, określone między innymi w art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., w odpowiednim razie w związku z art. 17, 39 lub 43 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w brzmieniu ujednoliconym, w sytuacji, gdy jego wykładni dokonuje się w ten sposób, że zezwala on, by wyłącznie zmarły rodzic korzystał z zasady zrównania okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek, przewidzianej w art. 72 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie tak, że w rezultacie art. 56a ust. 1 skoordynowanych przepisów dotyczących świadczeń rodzinnych dla pracowników najemnych z dnia 19 grudnia 1939 r., wyklucza po stronie pozostałego przy życiu rodzica, niezależnie od jego obywatelstwa, pod warunkiem, że jest obywatelem państwa członkowskiego lub pod warunkiem, że jest objęty zakresem

podmiotowym rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i świadczył pracę w innym państwie Unii Europejskiej w trakcie dwunastomiesięcznego okresu określonego w art. 56a ust. 1 skoordynowanych przepisów dotyczących świadczeń rodzinnych dla pracowników najemnych z dnia 19 grudnia 1939 r., możliwość przedstawienia dowodu na to, że spełnia przesłankę, zgodnie z którą jako osoba uprawniona do świadczenia w rozumieniu art. 51 ust. 3 pkt 1) skoordynowanych przepisów dotyczących świadczeń rodzinnych dla pracowników najemnych z dnia 19 grudnia 1939 r. mógłby ubiegać się o sześć miesięcznych zryczałtowanych zasiłków w trakcie 12 miesięcy poprzedzających zgon, podczas gdy pozostały przy życiu rodzic, czy to obywatel belgijski czy obywatel innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który pracował wyłącznie w Belgii przez okres dwunastu miesięcy, o którym mowa w art. 56a ust. 1 skoordynowanych przepisów dotyczących świadczeń rodzinnych dla pracowników najemnych z dnia 19 grudnia 1939 r. — w odpowiednich przypadkach ponieważ nigdy nie opuszczał belgijskiego terytorium — byłby uprawniony do przedstawienia takiego dowodu?

Odwołanie wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 20 września 2011 r. w sprawie T-298/09: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-629/11 P)

(2012/C 49/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (przedstawiciele: N. Korogiannakis, M. Dermizakis, Δικηγόροι)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene wyroku Sądu.
- wykonanie nieograniczonego prawa do orzekania i stwierdzenie nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej Edukacja i Kultura (EAC) na mocy której dokonano kwalifikacji ofert przedłożonych przez wnoszącą odwołanie w odpowiedzi na przetarg EAC/01/2008 dotyczący świadczenia przez podmiot zewnętrzny usług w zakresie opracowania programów edukacyjnych (ESP-ISEP) (Dz.U. 2008/S 158-212752), część 1 (Rozwój i utrzymanie systemów informatycznych), a także część 2 (Testy, szkolenia i wsparcie dotyczące systemów informatycznych), na drugiej pozycji w ramach mechanizmu kaskadowego, doręczonej wnoszącej odwołanie w dwóch odrębnych pismach z dnia 12 maja 2009 r. oraz zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 225, 235 i 288 WE (obecnie 256, 268 i 340 TFEU) z uwagi na szkodę poniesioną w ramach wskazanego przetargu w

kwocie 9 544 480 EUR (3 945 040 EUR w odniesieniu do części 1 oraz 5 599 440 EUR w odniesieniu do części 2).

- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi celem wydania rozstrzygnięcia co do istoty.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w tym również kosztami postępowania poniesionymi przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie odwołania jeden zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego (¹) oraz art. 149 ust. 2 zasad wykonania.
- 2) Wnosząca odwołanie żąda uchylecia wyroku wydanego w sprawie T-298/09, gdyż Komisja w odpowiednim czasie nie zachowała art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego oraz art. 149 ust. 2 zasad wykonania, co stanowi istotny wymóg proceduralny. Ponadto ograniczone informacje przekazane z opóźnieniem wnoszącej odwołanie nie mogą w żadnym razie być uznane za wystarczające ani spełniające wymóg przedstawienia uzasadnienia, zgodnie z art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego, gdyż nie zawierają one powodów czy też uzasadnienia odpowiednich ocen ani żadnych informacji co do właściwości i odpowiedniej przezwagi najwyżej ocenionego oferenta.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 248, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 12 grudnia 2011 r. — TVI Televisão Independente SA przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-637/11)

(2012/C 49/29)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TVI Televisão Independente SA

Strona pozwana: Fazenda Pública

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 16 ust. 1 CIVA [Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado, kodeksu VAT], zgodnie z jego wykładnią zastosowaną w zaskarżonym wyroku (rozumiany w ten sposób, że opłata za wyświetlanie reklamy handlowej jest nierozdzielnie związana ze świadczeniem usług reklamowych, przez co powinna być wliczona do podstawy opodatkowania świadczenia usług do celów podatku VAT) jest zgodny z przepisami art. 11 część A ust. 1 lit. a) dyrektywy 77/388/WE (¹) (obecnie art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r.), a w szczególności z pojęciem „wzajemnego świadczenia, które dostawca lub świadczący usługi otrzymuje lub powinien otrzymać [...] z tytułu takich dostaw”?